

ת"פ 57284/02/17 - מדינת ישראל נגד יוסף קבהה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 57284-02-17 מדינת ישראל נ' קבהה(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אמיר טובי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף קבהה (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ענאן גאנם

ב"כ הנאשם: עו"ד אחמד מסארווה

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

עובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירות של הצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952; נהיגה ללא רישיון נהיגה עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970 והארת רכב מנועי, עבירה לפי סעיף 97 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי הנאדי אבו ראס היא בעלת רכב מסוג מזדה לנטיס שנגנב ביום 16.9.2010 (להלן: "הרכב"). לאחר הגניבה הוחלפו שתי לוחיות הזיהוי של הרכב.

הנאשם מתגורר בברטעה ובמועד הרלוונטי לכתב האישום שהה בתחומי מדינת ישראל ללא אישור שהייה כדין ומבלי שהיה מורשה לנהוג ברכב.

ביום 9.2.2017 נהג הנאשם ברכב ביישוב עארה מבלי שהדליק פנסי תאורה אף שהיתה שעת לילה. הנאשם נהג ברכב אף שאינו מורשה לנהוג וכן נהג ברכב ללא פוליסת ביטוח חובה בתוקף.

שוטרים שנסעו בנידת משטרה והבחינו בנאשם, החלו להתקרב אל הרכב. הנאשם שהבחין בניידת המשטרה החל נוסע לאחור, עצר את הרכב, יצא מתוכו ונמלט מהמקום מבלי לדומם את מנוע הרכב. בהנחיית המשטרה הרכב נגרר והוחנה בסמוך לשער הכניסה של תחנת משטרת עירון, בין מספר עצי זית.

בתאריך 10.2.2017 עובר לשעה 01:30 הגיע הנאשם סמוך לתחנת המשטרה וניגש לרכב על מנת לשלח בו אש. הנאשם פתח את הדלת האחורית מימין ובאמצעות מצית שילח אש במושב האחורי ומייד לאחר מכן נמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם עלה הרכב באש ונשרף כליל. כוחות כיבוי אש שהוזעקו למקום כיבו את השריפה.

3. הנאשם כאמור, הודה בעובדות כתב האישום והורשע על סמך הודייתו.

טיעוני הצדדים לעונש

4. בטרם נשמעו טיעוניה לעונש, הציגה ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו של הנאשם ממנו עולה כי לחובתו הרשעות בשלל עבירות, הכוללות עבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כחוק.

המאשימה ציינה כי הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם הם בטחון הציבור והמדינה, שכן בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק גלום פוטנציאל סיכון גבוהה. כך גם לגבי ההצתה, לגביה נאמר כי יודע אתה את ראשיתה אך סופה מי ישרנה. נכון הוא שבענייננו לא נגרם נזק לבד מהרכב שהוצת כליל, אך גם לכך יש להתייחס בחומרה.

עוד הוסיפה המאשימה כי לא נעלמה מעיניה העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה, יחד עם זאת ממכלול העבירות בהן הורשע, עולה מסוכנות המצדיקה קביעת מתחם שנע בין 3 - 5 שנת מאסר בפועל לצד עונשים נלווים של מאסר מותנה ופסילה בפועל ועל תנאי מהחזקת או הוצאת רישיון נהיגה.

5. בפתח טיעוניו לעונש הציג הסנגור תעודת עובד ציבור ממנה עולה כי הנאשם מחזיק בהיתר כניסה למרחב התפר וכי הוא מנהל עסק של שטיפת מכוניות בתחומי הרשות הפלשתינית.

הסנגור הפנה לכך שהנאשם בחר להודות בכתב האישום כפי שהוא, כבר בפתח משפטו. בכך הוא חסך זמן שיפוטי יקר וחסך את הצורך בהעדתם של עדי תביעה רבים. בתוך כך ציין ב"כ הנאשם כי כתב האישום מתאר אירוע של כניסה לישראל לאזור כפר קרע, קרוב מאוד למרחב התפר ולא ללב המדינה. נאמר כי

כאשר הנאשם נתקל בשוטרים הוא נבהל, נטש את הרכב תוך שהשאיר את המפתחות והותיר את המנוע פועל. בהמשך, הוא הפעיל שיקול דעת שגוי בכך שהצית את הרכב בו נהג. מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו, הוסיף הסנגור כי לא מדובר במעשה קלאסי של הצתה הנעשה לאחר תכנון, על רקע של כוונה פלילית פוגענית וכי לבד מהנזק לרכוש לא נגרם למעשה נזק. לעניין זה נטען כי הרכב חנה הרחק ממקום מגורים וכי לא נשקפה סכנה שהאש תתפשט לאזורים מיושבים.

הסנגור ציין כי מדובר בצעיר בן 29, מאורס שבכוונתו להינשא ולהקים משפחה. הנאשם תושב הרשות הפלשתינית ולכן לא הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר שכן אין אפשרות להכין עבורו תוכנית שיקומית ברת פיקוח. לפיכך, בקש בא כוחו שלא למצות עמו את הדין ולהסתפק בימי מעצרו, לצד ענישה צופה פני עתיד.

דבר הנאשם

6. בדברו האחרון, בקש הנאשם להביע צער וחרטה על מעשיו. לדבריו הוא מבקש להינשא ולהקים משפחה ואין מלבדו מי שיטפל באמו הזקנה שכן יתר אחיו קטינים ואחיותיו נשואות.

דין והכרעה - קביעת המתחם

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הם בעיקר הערכים הנוגעים לביטחון הציבור ושלמות גופו ורכושו. עבירת ההצתה לבדה נתפסת כעבירה חמורה, בין היתר משום הפוטנציאל הפוגעני הגלום בה והמסוכנות הרבה הנשקפת הימנה. וכפי שנאמר "אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי יסורנה" (ע"פ 728/13 עוידה נ' מדינת ישראל (20.11.2013)). אף העבירות של כניסה לישראל שלא כדין ונהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה ותעודת ביטוח בת תוקף, הן עבירות הנושאות פוטנציאל של פגיעה בביטחון הציבור.

בענייננו, עבירת ההצתה היא החמורה מבין העבירות בהן הורשע הנאשם. בשל המסוכנות הרבה הנשקפת מעבירה זו והפוטנציאל הפוגעני הגלום בה, ראה המחוקק להתייחס אליה בחומרה ולהציב בצדה עונש של 15 שנות מאסר.

8. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לציין כי עסקינן בהצתת הרכב ששימש את הנאשם עצמו. לא מדובר בהצתה שנעשתה על רקע סכסוך בין צדדים יריבים, כנקמה, או במסגרת חיסול חשבונות וכיוב'

אלא בהצתה שמניעה אחרים. עוד יש להביא בחשבון את העובדה שההצתה נעשתה כאשר הרכב עומד בסמוך לשער הכניסה של תחנת משטרת עירון, בין מספר עצי זית. יש להניח כי לא מדובר בהצתה שנעשתה באזור מגורים צפוף, אחרת הדבר היה מצוין בגדר עובדות כתב האישום. בתי המשפט התייחסו אמנם, לרוב, בחומרה למעשי הצתה, אולם גם בפסיקה ניתן למצוא מדרג רחב של חומרה וכנגזרת מכך מנעד ענישה הנע על סקאלה רחבה. עמד על כך בית המשפט בע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (5.10.2014) בקבעו כי:

"הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידי של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה".

בענייננו, דומה כי מעשה ההצתה עומד במדרג נמוך של חומרה בשים לב לכך שלא נכחו אנשים בקרבת מקום, לבד מהנזק שנגרם לרכב ששימש את הנאשם עצמו לא נגרם נזק לרכוש, לא כל שכן לאדם, וספק אם היה פוטנציאל ממשי של פגיעה בנפש בהתחשב בעובדה כי הרכב חנה בין עצי זית מבלי שצוין כי מדובר בשכונת מגורים צפופה. עוד ראיתי להביא בחשבון שלא ניכר כי מדובר באירוע שתוכנן מראש. אין בכתב האישום זכר להצטיידות הנאשם בחומר דליק או מאיץ בעירה. ההצתה נעשתה באמצעות מצית.

9. אף העבירה של כניסה לישראל שלא כדין אינה מצויה, בנסיבות העניין שבפניי, במדרג חומרה גבוהה. ראשית, יש לומר כי לא מדובר במי שנכנס לישראל על מנת לבצע עבירה נלווית. נכון הוא שהנאשם ביצע עבירות נוספות בהן הסתבך, אך אין לומר כי זו היתה מטרת כניסתו לישראל. שנית, הנאשם הציג תעודת ציבור מהמנהל האזרחי, המלמדת כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הוא החזיק בהיתר כניסה למרחב התפר, ובמובן זה נראה כי לא נשקפה ממנו מסוכנות ביטחונית.

10. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שצוין לעיל, נוכח המסוכנות החמורה והבלתי נשלטת הנשקפת מעבירת ההצתה, התייחס אליה בית משפט בפסיקתו בחומרה, תוך שנקבע כי עבירה זו "מחייבת בדרך כלל השתת עונש מוחשי לריצוי מאחורי סורג ובריאח כאשר רף הענישה אינו אחיד" (ע"פ 7045/12 **נתנאל נ' מדינת ישראל** (13.3.2013)). אכן בחינת הפסיקה והענישה הנוהגת בעבירות הצתה מגלה מנעד רחב של עונשים וכפי שנאמר בע"פ 6720/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.3.2017) "רף הענישה הנוהג בעבירות ההצתה אינו אחיד, והוא מהווה ביטוי לשקלול של תוצאות המעשה, פוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש הגלום במעשה, התכנון המוקדם, ועברו הפלילי של מבצע העבירה במקרה הקונקרטי".

אף בעבירת הכניסה שלא כדין לשטח מדינת ישראל קיים טווח ענישה רחב, לפי נסיבות המעשה והעושה.

11. בהביאי בחשבון את נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, כפי שפורטו לעיל, את הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מבצוע אותן עבירות ואת מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מחתם העונש ההולם, בנסיבות המקרה דידן, נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה וענישה צופה פני עתיד.

קביעת העונש בתוך המתחם

12. לא מצאתי כי מתקיימים בנאשם התנאים הקבועים בחוק המצדיקים או מחייבים סטייה ממתחם הענישה, לקולא או לחומרה.

13. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה התחשבתי לחומרה בעובדה כי לא מדובר במי שזו הרשעתו הראשונה, אלא במי שלחובתו הרשעות בשלל עבירות, לרבות עבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כדין. יחד עם זאת אין לחובתו של הנאשם הרשעה קודמת בעבירה של הצתה. לקולא, הבאתי בחשבון את הודייתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, את גילו הצעיר ואת הצער והחרטה על עשיו, אותם הביע בפניי. מטעמים אלה ראיתי לקבוע את עונשו ברף הנמוך של המתחם.

14. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

14.1 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 13.2.2017.

14.2 פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לרכב מנועי מכל סוג שהוא וזאת לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

14.3 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירת הצתה ויורשע בגינה.

14.4 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור תוך שנתיים עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.

